

Czytania: (Pwt 4, 32-40); (Ps 77 (76), 12-13. 14-15. 16 i 21); Aklamacja (Mt 5, 10); Ewangelia (Mt 16, 24-28)

Dzisiaj Pan Bóg, przez Mojżesz, zachęca nas do refleksji nad wszystkim, co Bóg zrobił dla swojego ludu, który wybrał dla siebie, od stworzenia człowieka przez wszystkie cuda i znaki jakich Bóg dokonał w Egipcie, aż do momentu wędrówki przez pustynię i do zawarcia przymierza. „Z niebios pozwolił ci słyszeć swój głos, aby cię pouczyć. Na ziemi dał ci zobaczyć swój ogień ogromny i słyszeć swoje słowa spośród ognia”. A wszystko to po to, aby dojść do stwierdzenia: „Widziałeś to wszystko, byś poznał, że Pan jest Bogiem, a poza Nim nie ma innego”. I dalej jakby naciskł: uznaj te fakty, przyjmij tę argumentację, zrozum, uświadom to sobie, i pośród różnych wątpliwości i powątpiewań czy szemrania, na nowo połów to sobie na sercu, że Pan jest Bogiem i nie ma innego. Jeden jest Bóg Ojciec, Stwórca i Prawodawca czy to na niebie czy na ziemi. Bo dopiero mając tę świadomość jesteśmy zdolni wyciągnięcia wniosków, do podjęcia zobowiązań. Dlatego Mojżesz później dodaje: „Strzeż Jego praw i nakazów, które polecam tobie wypełniać...”, czyli zachowuj przykazania, by „dobrze ci się wiodło” – i nie jest to obietnica luksusów, ale tego, że życie może być skromne i proste, ale dobre i szczęśliwe, bo to jest ważniejsze i wystarczające. „I byś przedłużył swe dni na ziemi” – nie koniecznie dosłownie w liczbie lat życia, ale że życie nie będzie skrócone przez lekkomyślność lub złe, niezdrowe życie lub może być wydłużone przez dobre i zdrowe życie. A w znaczeniu przenośnym ktoś może żyć bardzo długo w sercach swoich krewnych czy potomków jako wzorzec, autorytet czy punkt odniesienia dla kolejnych pokoleń.

Prośmy Pan Boga abyśmy mieli siłę i wytrwałość w podejmowaniu naszych codziennych krzyży i w kroczeniu drogą Bożych przykazań.

o. Wiesław Jonczyk SJ